

En Bruno Figueras, president d'Habitat i vicepresident de l'Associació de Promotors de Catalunya, s'ocupa de l'empresa des de fa uns cinc anys, després de la mort del seu pare, en Josep Maria Figueras. Així, li comentem que aquest llibre podria servir-li d'homenatge, i accedeix sempre que ho sigui també per al Josep Suñol: **"Eren amics d'infància, companys a la universitat després, i van fundar el grup el 1953. Llavors l'activitat començava, hi havia pocs promotors i van llançar-se a aquest negoci fins a convertir-lo en un dels primers grups immobiliaris de Catalunya. Als anys seixanta s'hi va incorporar en Joan Figueras, germà del pare, i jo ho vaig fer fa quinze anys. Quan es va produir el traspàs, la seva participació va passar als cinc germans que som, i a nivell personal he de dir que els darrers anys d'aprenentatge al seu costat van ser decisius a l'hora d'assumir la direcció executiva del grup."**

El nostre interlocutor continua glossant la figura dels creadors del negoci: **"El pare era l'home més públic, gran comunicador i empresari, i en Suñol, empresari també, tenia -i té, per sort meva- una part molt important en el grup, d'una manera menys pública, però senzillament vital. Ell em té com a un fill -fet que m'omple d'orgull-, sóc el seu fillol més gran, i en cap esdeveniment rellevant que viu la família Figueras n'és absent."**

Pel que fa a la relació d'en Bruno amb el pare, haurem d'assenyalar que sent aquest **"una persona molt preocupada per l'excel·lència en totes les facetes de la vida"**, van tenir el lògic conflicte generacional en temes com els estudis i les aficions del fill, però també que l'entesa, sempre bona, ho va ser especialment a partir del moment en què el nostre protagonista va entrar a Habitat, després de la carrera d'Econòmiques, una feina a Xile i un màster d'administració d'empreses a Stanford, Califòrnia.

En Bruno entén que això va ser d'aquesta manera perquè el pare intentava que tothom donés el millor d'ell mateix sense imposar el seu criteri: **"Era molt exigent, ara bé, volia que es fessin les coses segons la pròpia personalitat de cadascú, que treballés bé, amb entrega, amb passió, però a la teva manera."** Això no obstant, se'ns acut si l'actual president d'Habitat no va sentir mai que el llistó estava massa alt: **"D'entrada va ser difícil, sobretot perquè era un home molt carismàtic i amb una forta personalitat, però veure que ho vivia tan intensament, que no et criticava mai per una cosa mal feta sinó per no haver-la fet... És fàcil conviure amb algú que t'estimula constantment, i així jo tinc ara la satisfacció que ho faré millor o pitjor, però amb tot el cor, i seguint la meua idea; no he de ser un pobre imitador del pare, sinó intentar que l'empresa evolucioni. Crec que això és el que ell hauria volgut de mi, i penso que, amb en Josep Suñol, ho vaig aconseguint."**

Seguint en aquesta línia, afegirem que si els fundadors d'Habitat van treballar en el seu moment amb **"molts arquitectes importants en construccions emblemàtiques"** com ara, entre d'altres, en Josep Lluís Sert -Les Escales Parc, a Pedralbes- o en Joan Antoni Coderc

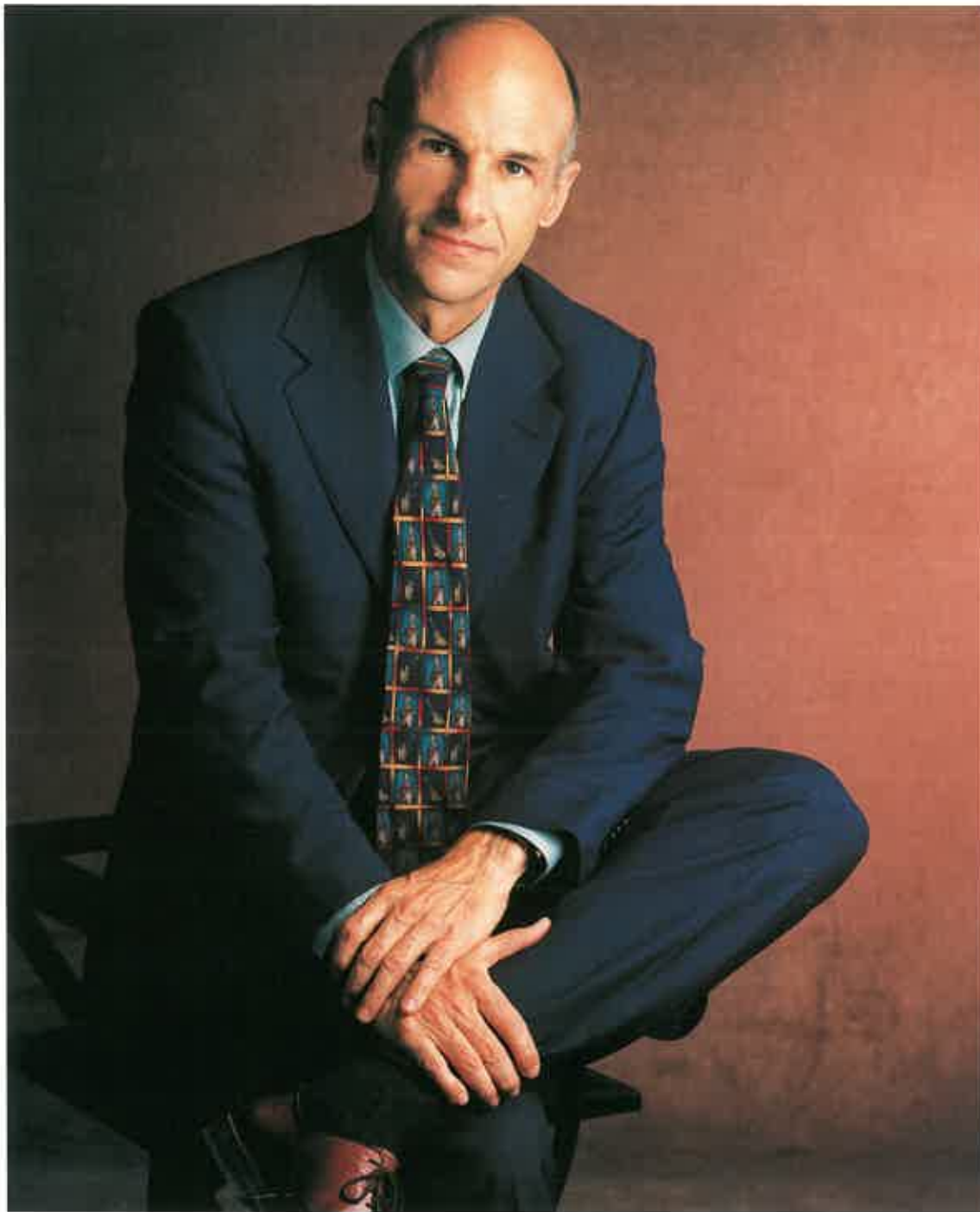
de Sentmenat -Edificis Trade, els blocs negres rere El Corte Inglés de Gran Via Carles III, on tenen la seu de l'empresa-, en Bruno intenta fer avui el mateix i en destaca, a part de les moltes obres que fan a la perifèria de Barcelona, dos programes, Diagonal Mar i l'obertura de la popular avinguda barcelonina des de la plaça de les Glòries fins a la platja.

Quant a aquest projecte, el nostre interlocutor ens explica que Habitat hi és com a **"operador número u"**, tot afegint que hi estan desenvolupant promocions importants, i respecte a Diagonal Mar expressa el seu convenciment que d'aquí uns anys la ciutat estarà orgullosa del que hi estan fent, un nou model de Barcelona: **"Fins ara teníem una concepció de la ciutat, edificis envoltant una zona, que ha funcionat bé, però la història ha desvirtuat aquest model i ha fet de les illes interiors una cosa que no pensàvem, i tot i que després hi hagut recuperacions nosaltres farem la primera illa interior començada des de zero que és privada."**

En Bruno va encara més enllà: **"Veient el resultat final, convindrem que el projecte dissenyat pel Cerdà no s'ha complert, però nosaltres intentarem recuperar aquell esperit portant-lo inclús més lluny, a Diagonal Mar, amb una zona verda que envoltarà els edificis fins la platja. És un model que crec que a la llarga farà viure més l'habitatge, que no és només la part interior sinó tot el seu entorn -el parc, la connexió amb el mar, el centre comercial, que serà el més gran de Barcelona, la ronda del Litoral allà mateix, el Fòrum 2004, que esdevindrà un gran èxit..."**

Quant a la qualitat dels habitatges, el nostre protagonista promet que serà **"molt bona"** i ho avala amb la història d'Habitat: **"D'entrada, no volem que d'aquí a uns anys es pugui dir que ho podíem haver fet millor, com a molt diferent, i afegiré que hem fet quaranta-sis mil habitatges i que normalment hem aconseguit notes molt altes. Nosaltres no ens preocupem només per guanyar diners, sinó perquè aquella herència que deixes a la ciutat sigui impecable; d'aquí l'interès per treballar sempre amb grans arquitectes."**

La seva activitat, en qualsevol cas, no s'acaba aquí, sinó que també han fet oficines: **"Estem per començar una gran torre de vint-i-sis plantes a la confluència de la Diagonal amb Pere IV i hem iniciat una línia nova; fem un hotel a Madrid, el primer a L'Hospitalet i un altre a la plaça de Sant Felip Neri, en un palau que serà un símbol de Barcelona com ho és, a Girona, el Mas de Torrent, que el meu oncle, en Jani Figueras, va recuperar, portant-lo a merèixer el premi al millor servei de la cadena Relais & Châteaux a tot el món."** Finalment, gosem preguntar-li al Bruno si mai no hi va haver competitivitat, entre pare i fill, i no ho dubta: **"Sovint jo veia coses clares i les volia imposar, però després de discutir-ho molt arribàvem a un consens. I és clar que ell tenia l'última paraula, jo tenia poca experiència i estava molt obert a tot allò que ell em pogués ensenyar."** Ens sembla que tant va ser així que fins i tot en va heretar la passió per la feina, i el nostre protagonista torna a estar d'acord amb nosaltres: **"La veritat és que es guanya amb el temps, però sí, tinc vocació."** Habitat és en bones mans.



Bruno Figueras – Barcelona (el Barcelonès)